

LBRIS

We know
books

Insula comorilor

Adaptare după Robert Louis Stevenson

Capitolul 1	
Căpitanul.....	5
Capitolul 2	
Câine Negru	10
Capitolul 3	
Semnul negru	17
Capitolul 4	
Cufărul căpitanului.....	23
Capitolul 5	
Sfârșitul orbului	28
Capitolul 6	
Documente prețioase	33
Capitolul 7	
Punerea în aplicare a planului	38
Capitolul 8	
Surpriza din port.....	43
Capitolul 9	
Cu cărțile pe față	50
Capitolul 10	
În larg.....	54
Capitolul 11	
Revolta	60

Capitolul 12	
Contramăsuri.....	65
Capitolul 13	
Insula comorilor	70
Capitolul 14	
Omul de pe insulă.....	77
Capitolul 15	
Palisada	84
Capitolul 16	
Soli de pace la cabană	91
Capitolul 17	
Atacul.....	96
Capitolul 18	
Noul căpitan.....	103
Capitolul 19	
„Morții nu mușcă”	108
Capitolul 20	
În tabăra dușmanilor	113
Capitolul 21	
Vânătoarea de comori.....	121
Capitolul 22	
Un vis împlinit	126
Capitolul 23	
Din nou acasă	133

Capitolul 1

Căpitanul

La îndemnul cavalerului Trelawney, al doctorului Livesey și al altor gentlemen, care mi-au cerut să scriu povestea insulei comorilor – păstrând însă secrete coordonatele, fiindcă încă există acolo comori –, îmi iau stiloul și mă întorc în timp, pe vremea când la hanul familiei mele, „Amiralul Benbow”, se pripășise un bătrân lup de mare, cu fața brăzdată de cicatricea unei vechi tăieturi de sabie.

Parcă-l văd și acum apropiindu-se de ușa hanului, urmat de hamalul care îi căra cufărul uriaș. Era un bărbat înalt și voinic, cu mers legănat și fața arsă de soare. Purta părul legat într-o coadă și avea niște mâini noduroase, cu unghii roase și negre. A bătut în ușă și a cerut ceva de băut. În timp ce-și savura romul, privind spre golf, a început să cânte, cu glas dogit, un vechi cântec marinăresc, pe care aveam să-l aud apoi de nenumărate ori: „Lada mortului cea grea, / Io-ho-ho și-o sticlă de rom, / Cînșpe bărbați stau pe ea...”

LIBRIS

We know
books

După ce a privit admirativ hanul și împrejurimile, ne-a spus că putem să-i spunem „căpitane” și i-a aruncat tatălui meu câteva monede de aur, cerându-i o cameră unde să se odihnească. A adăugat apoi că va rămâne pentru o vreme la han și că nu e pretențios. Tonul lui dădea de înțeles că e obișnuit să poruncească și că, în ciuda hainelor ponosite și a vorbirii cam bolovănoase, nu era chiar un marinar de rând.

În zilele care au urmat am descoperit că era un om tăcut și retras, preferând să cutreiere stâncile golfului, indiferent dacă era soare sau ploua, și să privească prin ocheanul său de aramă. Serile se retrăgea lângă foc, unde-și savura romul amestecat cu apă. În fiecare zi ne întreba dacă n-am văzut cumva niște marinari. Dacă la început am crezut că îi lipsea compania tovarășilor săi, după un timp am înțeles că de fapt se ferea de ei, până acolo încât m-a luat deoparte și mi-a spus că îmi va da câte un bănuț de argint de patru penny la începutul fiecărei luni dacă voi sta cu ochii în patru și îi voi da de veste imediat ce un marinar fără un picior apare prin zonă.

Cei patru penny aveau să mă coste însă scump, pentru că îi plăteam nu doar cu atenția mea sporită de pe timpul zilei, ci și cu spaima și coșmarurile nocturne. Ajunsesem să-l văd și în vis pe marinarul cel șchiop, mai ales în nopțile când furtuna scutura din temelii hanul nostru și valurile mugeau furios, lovindu-se de stâncile din golf.

Uneori, piciorul părea tăiat de la genunchi, alteori din sold. Odată l-am visat ca pe un monstru cu un singur picior care îi pornea din mijlocul trupului.

În unele seri, când era în toane bune, căpitanul poftea toți mușteriii la masa lui și le dădea de băut. Dârdâind de spaimă, aceștia erau nevoiți să-i asculte poveștile înfricoșătoare, cu furtuni teribile și piraiți însetați de sânge care își torturau victimele, întrerupte de cunoscutul de acum refren „Io-ho-ho și-o sticlă de rom...”. Nu aveau însă voie să se ridice de la masă decât după ce el se retrăgea, șontâc-șontâc, la culcare.

În astfel de momente devenea groaznic de privit: fața i se înroșea, vocea devenea și mai guturală, iar răcnetele erau atât de puternice, încât se cutremurau pereții hanului. Uneori bătea cu pumnul în masă cerând liniște, alteori se înfuria că nu-i pune nimeni întrebări și că ascultătorii nu sunt atenți. Tata era deja îngrozit la gândul că, din cauza lui, va rămâne fără clienți, dar eu cred că mai degrabă ne aducea mușteriii, pentru că, deși speriați, oamenii reveneau curioși și nerăbdători să afle continuarea poveștilor.

După un timp, banii i s-au terminat, dar tata nu a îndrăznit să-i ceară alții sau să-i spună să plece mai ales că, din câte se putea vedea, purta aceleași haine ca atunci când venise, schimbându-și doar ciorapii. Am mai observat și că nu primea și nu scria scrisori, singurii săi tovarăși

fiind ceilalți oaspeți din han. De asemenea, nu discuta cu oamenii decât la beție și nu-și deschidea niciodată lada.

Între timp, tata s-a îmbolnăvit, iar doctorul Livesey a venit de mai multe ori să-l vadă. Într-o seară, după ce l-a examinat, a coborât în sala cea mare unde s-a întâlnit cu căpitanul. Pe cât de distins și de elegant era primul, pe atât de soios și de necioplit părea bătrânul lup de mare, care servise deja o cantitate respectabilă de rom și acum fredona ca de obicei: „Lada mortului cea grea, / Io-ho-ho și-o sticlă de rom...” Trebuie să recunosc că, la început, fusesem convins că lada mortului e chiar cea din odaia lui. Cu timpul, ne obișnuiserăm cu toții cu morbidul refren, dar pentru doctor era o noutate, și încă una neplăcută. Deranjat de gălăgie și de atitudinea căpitanului, acesta l-a amenințat că va lua măsuri împotriva sa, mai ales că era și magistrat, nu doar doctor. Turbat de furie, căpitanul a scos briceagul, amenințând că-l țintuiește de perete, dar doctorul nu s-a lăsat impresionat și l-a asigurat că, dacă nu se potolește, va avea grijă să atârne în ștreang, asta dacă nu face vreun atac cerebral înainte.

Curând după aceea doctorul a plecat, lăsându-l pe căpitan smerit și tăcut pentru multe seri de atunci încolo.

Capitolul 2

Câine Negru

Într-o dimineată de ianuarie, căpitanul s-a trezit mai devreme decât de obicei și a coborât pe plajă. Era o zi geroasă și mohorâtă, ca mai toate din acea iarnă geroasă și viforoasă care părea că nu se mai termină. Mama era sus, lângă tata, care se simțea tot mai rău, nedând semne că ar putea apuca primăvara, iar eu trebăluiam prin han, ca de obicei. Acum, că tata era bolnav, tot greul rămăsese pe noi.

Tocmai îi pregătisem căpitanului micul dejun când ușa s-a deschis și a intrat un bărbat palid, cu o înfățișare deloc firoasă, în ciuda sabiei mici pe care o purta la sold, și cu două degete lipsă la mâna stângă. Mi-a cerut un pahar de rom după care, făcându-mi semn să mă apropiu, m-a întrebat:

– Masa asta e pentru vechiul meu prieten, secundul Bill, nu-i așa?

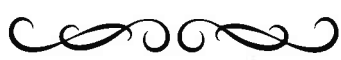
I-am spus că nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, iar

LEBRIS

We read books

JURNALUL MEU DE LECTURĂ

Insula comorilor

Adaptare după Robert Louis Stevenson

Numele _____

Prenumele _____

Clasa _____

Școala _____

Localitatea/județul _____

EBRIS

books

Titlul cărții _____

Autorul _____

Editura _____

Anul apariției _____

Genul literar _____

Număr de pagini _____

Număr de capitole _____

